

»Vil De bringe mig Berlingske Morgenavis,« sagde han til Stuepigen, der kom ind paa hans Ringning.

Da han kort efter stod med det udfoldede Blad mellem Hænderne og i den lange Række Dødsanmeldelser fik Øje paa Moderens fremhævede Navn, blegnede han igen. Der stod:

»Vor kære Moder, Kirstine Margrete Sidenius, Enke efter Præsten Johannes Sidenius, indgik idag til den evige Fred.«

Bekendtgørelsen var underskrevet: »De efterladte Børn.« Disse Ord blev han ved at stirre paa, indtil det flimrede for hans Øjne og Bogstaverne flød ud i et Syn, der gjorde Benene bløde under ham, saa han maatte sætte sig. Han saa alle sine Søskende staa omkring Moderens Dødsseng, saaledes som de i sin Tid havde været samlede omkring Faderens: Sigrid, Eberhardt, Thomas, Ingrid og alle de yngre. Af Moderens elleve Børn manglede kun han. Hans Navn var vel ikke engang bleven nævnet. Moderen havde rimeligvis ikke kunnet taale at høre det. Hun kunde jo ikke vide, hvad han selv først nu helt forstod, at han dog aldrig ganske havde opgivet Troen paa og Haabet om en Forsoning.

Endnu for faa Dage siden havde han gentaget hint natlige Besøg udenfor Moderens Bolig. Det gøs nu i ham ved at tænke paa, at hun maaske den Nat havde ligget paa sit yderste. Der havde